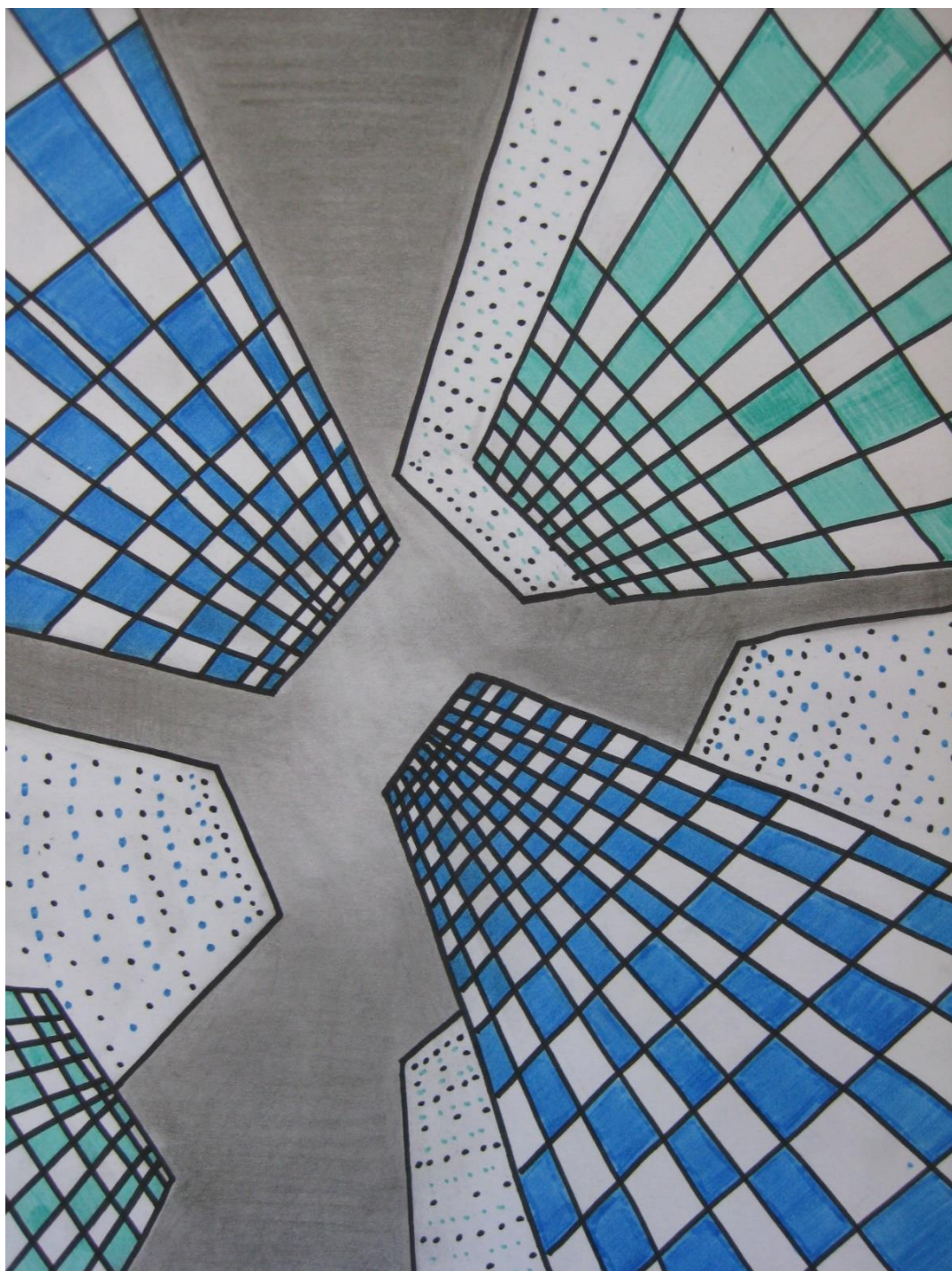

ŠOLSKO GLASILO

OSNOVNE ŠOLE KARLA DESTOVNIKA-KAJUHA
ŠOŠTANJ

Letnik 5, številka 1

KAZALO

Uvodnik	3
Knjižničarski krožek	4
Pesniško poustvarjanje	5
Božično-novoletni bazar	8
Literarni kotiček	14
Delavnice prve pomoči v 5. a	24
Delavnice prve pomoči v 5. c	25
Poustvarjanje po zbirki Hektor v 5. razredu	27
Poustvarjanje – nonsensne pesmi	29
Tehnični krožek	30
English book and movie night	31
Angleščina in nemščina	33

UVODNIK

Maja Kedačič, 5. c

Brina Koželjnik, 5. b

Zala Novak, 5. b

Drage učenke in učenci in vsi ostali,
ki prebirate naše glasilo!

Novo leto, novi izzivi, nova izdaja
našega časopisa. Kot radi rečemo,
nam starka Zima ni natrosila snega,
pa vendar zimo občutimo v šoli in v
vsakdanjem življenju. Radosti tega
letnega časa živimo med poukom, z
nastopi, tekmovanji, z
ustvarjalnostjo. Lica naših učencev
niso rdeča od mraza, je pa na šoli
čutiti polno pozitivne energije, ki se
pretaka med učenci in učitelji.
Narava se prebuja in s tem tudi mi
sami.

Naj bo to leto leto ljubezni, kot je
zapisana v Prešernovem Sonetnem
vencu; ljubezen do prijateljev,
staršev, sošolcev in nenazadnje do
naše domovine Slovenije. 220 letnica
rojstva našega Prešerna bo rdeča nit
naših proslav, srečanj in še česa.
Bodimo prešerni, ustvarjalni,
predvsem pa se spoštujmo in se
imejmo radi.

mag. Majda Zaveršnik Puc,
ravnateljica

KNJIŽNIČARSKI KROŽEK

DELA NAM NIKOLI NE ZMANJKA

4

Na naši šoli že veliko let deluje knjižničarski krožek. Vanj je letos vključenih 16 učenk od 7. do 9. razreda. Poteka od ponedeljka do petka po pouku, 6. in 7. uro.

Pri knjižničarskem krožku delamo veliko raznolikih stvari. Pogosto ovijamo nove knjige ter zlagamo tiste, ki so jih učenci vrnili v knjižnico. Te imajo vsaka svoje mesto na policah. Včasih tudi pobrišemo in posesamo prah po policah, okrasimo in polepšamo knjižnico z okraski, primernimi za posamezen letni čas, za različne priložnosti ... Knjige za najmlajše razvrščamo glede na njihovo vsebino in delamo tematske sezname. Večina nas najraje zлага in ovija knjige. Vsako leto se udeležimo knjižničarskega sejma v Ljubljani, kjer kupimo nove knjige za knjižnico pa tudi učenke najdemo kaj zase.

Če smo pri uri interesne dejavnosti zelo pridne in opravimo vse svoje delo, dobimo na koncu tudi posladek.

Članice knjižničarskega krožka

PESNIŠKO POUSTVARJANJE

PREKLA

Poglej tisto punco,
tisto preklasto preklo,
mi fanta je vzela,
mi srce je steklo.

Zdaj sem otožna,
mal trpim,
zraven se zjočem,
nič več ne zdržim.

Jaz nimam šans,
je lepa kot strela,
suha kot gazela,
ima usta kot karamela.

Daj, fant, vzem me,
veš kok fajn bi bla skup,
bi me ljubil,
bi končal se mi obup.

Eva Plešnik, 7. a

VSE JE BREZ ZVEZE

Čisto vse je brez zveze.
Starši, ki težijo,
in sošolci, ki norijo,
te zbadajo in govorijo.

Nikol nisi srečen,
vedno si resen,
gledaš tjavendan,
še sam ne veš, kam.

Vse, kar je smiselno,
je tvoja roka,
na njej pa številka otroka,
ta otrok je deklica,
sladka kot med,
ob njej si vedno in res vedno zadet.

Eva Sevčnikar, 7.a

ZVEZDOGLEDI

Žirafe svoje glave so staknile,
da bi problem rešile.
Astronomija veda je zapletena,
kot druga na svetu ni nobena.

Povedale so si vse ideje,
da bi prestopile neznanega meje.
Rešitev pa je bila taka,
kot je nima žirafa vsaka.

Noč, zvezde, luna, planeti
enostavno treba je doživeti.
Tri žirafe so staknile,
»astronomijo se bomo naučile«.

Pia Ramšak, 6.a

POGUMNI MOŽ

Pogumni mož,
beli pogumni mož
na bregu stoji,
staro metlo v rokah drži.

Se široko smeji,
ker sonca nikjer ni.

Noge so bose,
na glavi le pisker star,
metlo v rokah drži
in se sončnih žarkov boji.

Sonce je na breg pokukalo
mož tako hitro je odšel,
da pozabil je metlo
in pisker star.

Miha Stropnik, 6. a

ČAROBNA MOČ

Želim pogledati v kroglo stekleno,
da pogledam vse,
kar delajo moji prijatelji.

Kdaj bodo šli mimo moje hiše ...
V ogledalu bom videla njihov odsev.
Saj v moji ogrlici se
skriva taka čarobna moč.
Prebrala njihove misli bom
in naučila se bom,
kako dobiti čarobno čarovnijo.
In da me le sreča
MOČ!!!

Meliha Hodžič, 6.a

PRIJATELJSTVO

Prijateljstvo se med prijatelji,
nekje začne in kdaj tudi konča,
te osrečuje, vendar prijateljstvo,
te kdaj vseeno lahko razočara.
In takrat se počutiš osamljeno
in žalostno.

Ko te prijatelj zapusti,
ne veš, kako se boš pobral,
le najti moraš pot naprej
in srečen boš postal.

Ko si srečen,
deliš srečo z drugimi
in drugi bodo srečo
delili s tabo, bodi le prijazen
in prijatelji bodo prijazni s tabo.

Lana Jutriša, 6.a

POSPRAVLJANJE SOBE

Mama se jezi,
ker v moji sobi
že rdeč alarm gori.
Vse že iz polic in
pisalne mize leti,
a meni za to mar ni.

Ko se začne spet jeziti,
zbežim,
da jih po riti ne dobim.

V sobi naredim plan,
kako se pospravljanja lotiti.
Najprej se moram spočiti,
se računalniških igric naužiti,
potem pa papirje z odejo pokriti.

Ko pozvoni hišni zvonec,
je razmišljanja konec.
Soba bo počakala,
saj je nihče namesto mene
pospravil ne bo.

Jaz pa oblečem jakno in ven odhitim,
da prijatelj ne izgubim.

Gaja Goršek, 6. a

KDO JE BLEFER

Pravijo, da blefiram
in s tem ljudi oviram.
Pravijo, da govorim kar v tri dni,
meni pa se to prav nič ne zdi.

Če rečem, da sem utrujen,
ker sem cel dan garal.
Da sem razburjen,
ker celo noč nisem spal.

Meni se vse to zdi čisto prav.

Kaj pa drugi, ki trdijo,
da cel svet vrtijo.
Da so vse mogočni
in da so v vsem točni.
To je en sam blef močni.

Jaz ali ti? Blefirat znamo vsi!
Pa čeprav se to nobenemu ne zdi.

Tim Stropnik, 6. a

KAJ VSE DIŠI

To kar meni smrdi,
mojemu kužku diši.
Zato pravila ni,
kaj komu na svetu diši.
Na sprehodu cvetje diši,
mrtev žužek pa smrdi.
Mojemu kužku
se pa ravno obratno zdi.
V gozdu po gobah diši,
kužku pa za gobe ni.
Zato zdaj vemo vsi,
da ni pravila kaj diši.

Jan Pergovnik, 6. a

Sara Karasahanović, 5. a

Nina Nahtigal, 9. c

Božično-novoletni bazar

8

POGOVOR z gospo KLEMENTINO REDNAK MEŽNAR, vodjo bazarja

Od kdaj je bazar kot dan dejavnosti na šoli in kako se je začel?

Prvi bazar, organiziran pred dvanajstimi leti, je bil takšen, kot bo tudi letošnje leto. Začeli pa smo z njim že dve leti prej, a smo izdelke razstavili samo za ogled. Nato je prišla ideja s strani staršev in obiskovalcev, da bi z veseljem kupili izdelke, in tako smo začeli še z dobrodelnostjo ter prispevali v šolski sklad.

Kdo na njem sodeluje?

Na bazarju sodelujejo vsi učenci in učenke, učitelji, kuharice, hišniki, računovodkinje, pomagajo tudi starši, babice, dedki ... Na nek način je to medgeneracijsko sodelovanje znotraj občine.

Kaj je glavni namen bazarja?

Glavni namen bazarja je, da se otroci srečajo z različnimi poklici (kot so npr. cvetličarstvo, slaščičarstvo, sirarstvo) in da spoznajo, da lahko marsikaj ustvarijo ter naredijo sami, da ni potrebno vsega kupiti v trgovini. Hkrati se poskušamo obnašati tudi ekološko, ker veliko materiala recikliramo ali pa ga nabereemo v naravi.

Vaše mnenje o poteku in rezultatih bazarja.

Meni je bazar kot otrok, ki ga vzgajam že dvanajst let in vanj vložim res veliko truda, energije in prostega časa. Plačilo za vse to pa dobim v iskricah otroških oči, ko ustvarjajo, se smejiijo ter sladkajo in tudi, ko jim omogočimo dodatne dejavnosti, ki se financirajo iz šolskega sklada.

UTRINKI Z BAZARJA

28. 11. 2019 je na naši šoli potekal tradicionalni božični bazar. Dan smo začeli z dnevom dejavnosti, kjer so vsi učenci dopoldan ustvarjali v božičnih delavnicah, popoldan pa ponudili svoje izdelke na bazarju.

9

1.razredi

V 1.a so naredili jelenčke Rudolfe, in preizkusili so se tudi v peki in naredili sladke snežake in praznične piškote. v 1.b so naredili obeske, snežake, voščilnice in čudovite angelčke. V 1.c in 1.d so bili zelo ustvarjalni in naredili piškote, novoletne smrečice, nogavičke in voščilnice poleg tega so naredili še božičkove škorenjčke in ptičke sreče.

Naši najmlajši so se odlično odrezali na čisto prvemu božično novoletnem bazarju.

2.razredi

V 2.a so izdelali škratke, zvončke in voščilnice. V 2.b in 2.c so naredili jelenčke, voščilnice, snežake in zelo dobre karamelne kokice. Delavnice so jim bile zanimive in imeli so se super izdelali so veliko in s tem so bili zelo zadovoljni.

3.razredi

V 3.a so izdelali lesene stenske dekoracije, namizne dekoracije, medenjake in voščilnice. 3.b je izdelal udežne skodelice, hiške z svečo, stenske dekoracije in voščilnice. V 3.c pa so izdelali piškote, orehove rogljičke, lončke in obeske.

Bili so uspešni in učiteljice so bile zelo zadovoljne z njihovimi izdelki in pridnim delom.

4.razredi

Vsi štirje 4. razredi so bili zelo ustvarjalni v namiznih dekoracijah. Izdelali so veliko namiznih venčkov in so bili na svoje izdelke zelo ponosni.

5.razredi

Tudi 5.razredi so naredili veliko, vsi štirje razredi so izdelali veliko lepih in zanimivih venčkov.

6.razredi

V 6.a in 6.b so izdelovali venčke. V 6.c pa so izdelovali venčke, vrečke za kokice in okraske.

7.,8. in 9.razredi

Tudi nekaj sedmošolcev je prvi dve uri izdelovalo voščilnice, nekateri pa so bili v istih delavnicah celo dopoldne. Sedmošolci so izdelovali čaje s šolskega vrta, jabolčni čips, pekoče omake, božično žito. Pripravljali so pecivo v kozarcih, sladke lizike, izdelovali izdelke iz lesa, dobrote, izdelovali domači sir... Osmošolcisi izdelovali balzame za ustnice in domače milo,

pekli veliko vrst peciva, mafine, naredili so odlične rafaelo kroglice, pripravljali čokoladne lizike in tortice v kozarčkih. Imeli so tudi frizersko in pedagoško delavnico. Devetošolci so krasili šolo, se udeležili fotografsko-novinarske in pedagoške delavnice, pripravljali srečelov, pekli cake popse...Učitelji so bili zadovoljni z njihovimi izdelki.

BOŽIČNA MARMELADA

Devetošolci so v delavnici po tem kuharskem receptu skuhali božično marmelado.

Sestavine: 1,5 kg jabolk, 1 limona, 0,5 kg želiranega sladkorja (3 : 1), cimet, mleti klinčki, limonina lupinica, kardamom (po želji), voda.

Postopek

Jabolka operemo, olupimo in narežemo na drobne kocke. Da ne porjavijo, jih pokapamo z limoninim sokom. Narezana jabolka zalijemo z malo vode in skuhamo. Dodamo dišavnice in vse zmeljemo v kašo s paličnim mešalnikom. Dodamo želirani sladkor, kuhamo še nekaj minut. Naredimo želirani preizkus. Z vročo marmelado napolnimo sterilne kozarce in jih dobro zapremo. Obrnemo jih narobe in pustimo, da se ohladijo.

13

LITERARNA DELAVNICA

NARISAL: Bogdan M. Novak
BARVAL: Rene Bčnik

Mladost včasih in danes

Otroštvo in mladost mojega dedija

Včasih ni bilo mobilnikov in računalnikov. Zato sta bila otroštvo in mladost preživeta bolj kakovostno, saj so se vrstniki veliko pogovarjali, družili in izmenjavali izkušnje.

Moj dedi in njegovi vrstniki so otroštvo in mladost preživljali v Topolšici. Ker ni bilo trgovskih in igralnih centrov, so si sami izmišljali igre, da so preživeli popoldneve in vikende. Največkrat pa so se lovili, skrivali, igrali nogomet, odbojko, med dvema ognjema ali pa so se vozili s kolesom, če ga je kdo imel. V deževnih ali zimskih dneh so se zbrali pri enem od vrstnikov in tam počeli, kar jim je bilo omogočeno. Če so bili na kakšni kmetiji, so pomagali ličkati koruzo ali so sodelovali pri lažjih opravilih. Najraje so se lovili po kozolcu in se skrivali. Ko so odhajali domov, so se dogovorili, kje se bodo naslednji dan srečali in ob kateri uri. Vedno so bili točni, čeprav niso imeli mobilnih telefonov.

V poletnem času so se zbirali za termami Vrelec. Ta prostor se je imenoval Perišče, ker so tam včasih žene prale perilo. Tam so se družili, zabavali in kopali. Veliko časa so preživeli tudi na igrišču pred šolo in na prostem, kjer so sedaj terme Zala. Čas jim je prehitro mineval. V mladosti so odkrivali bližnjo okolico in gozdove. Med raziskovanjem so našli ostanke vojaške opreme iz 2. svetovne vojne. To so bili posebni dogodki, ko so v družbi starejših spoznavali, kaj je ta stvar bila in za kaj se je uporabljala.

Ko so začeli obiskovati osnovno šolo v Šoštanju in so postajali starejši, so se pričeli družiti z vrstniki iz Šoštanja, še posebej na bazenu. Veliko jih je obiskovalo tabornike in glasbeno šolo, ostali pa so hodili na odbojko ali nogomet.

Razlika med otroštvom in mladostjo včasih in danes ima dobre in slabe strani. Včasih je bilo pomanjkanje, vendar čas za soljudi, sedaj pa nam je tehnologija odvzela druženje. Dedi je dejal, da imajo zato starejši spomine, mlajši pa imamo prazne baterije.

Rok Marinšek, 9. b

Mladost v mojem kraju ... pred davnimi časi

Danes mladi prosti čas večinoma preživimo z elektronskimi napravami. Uporabljamo socialna omrežja in se pogovarjamo s prijatelji preko SMS-sporočil. Do informacij o čemerkoli lahko pridemo praktično kadarkoli in kjerkoli. V nekaj minutah lahko tako pridemo do podatka o rojstnem dnevu Ivana Cankarja, števila prebivalcev v Kanadi, lokaciji najbližje kavarne ipd. Trgovine so napolnjene z izdelki vseh mogočih oblik in velikosti, materialov in barv. Privoščimo si lahko stvari, o katerih so lahko včasih le sanjali. Ja, biti otrok v današnjem času je popolnoma drugače kot včasih.

Otroci včasih niso imeli veliko prostega časa, kaj šele časa za igro. Porabili so ga za hišna in kmečka dela. Po cele dneve so pasli ovce in krave, pobirali so sadje in krompir. Moj dedek se še dobro spominja svoje mladosti, ko je skupaj s svojimi devetimi brati in sestrami živel na kmetiji.

Njegovo najzgodnejše otroštvo sega še v čas druge svetovne vojne. To so bili časi, ko so ves čas živeli v strahu. Bila je vojna in nikoli niso vedeli, če so na varnem. Moj dedi se spominja, kako je nekoč skupina Nemcev prišla mimo njihove hiše. Usedli so se na klop pred njo, potem pa je nemški vojak otrokom začel deliti bonbone. Ravno v tistem trenutku pa so se na skednju oglasili partizani, ki so takrat prišli iz vasi. Nemci so zbežali, razen tistega, ki je delil bonbone. Ta se je predal in partizani so ga odpeljali. Naslednji dan so prišli na domačijo Nemci, ki so vse odrasle odpeljali na zaslišanje. Otroci so ostali sami doma v strahu, kaj se bo zgodilo. K sreči se je vse dobro končalo, saj je njihove starše dobro poznal eden od zasliševalcev.

Po koncu vojne se jim je življenje umirilo, otroci pa so pomagali pri kmečkih opravilih, ki jih nikdar ni zmanjkalo. Prosti čas so imeli predvsem ob nedeljah, saj takrat niso delali. Takrat so se otroci igrali in naredili tudi kakšno norčijo. Moj dedi se spominja, da so imeli doma veliko domačih golobov. Potem pa je prišla sova, ki je lovila njihove golobe. Fantje so bili iznajdljivi in so sovi nastavili past in jo tudi ujeli. Potem pa se je pojavil nov problem. Golobi so se tako namnožili, da je bilo vsepovsod polno njihovih iztrebkov, golobov se pa nikakor niso mogli znebiti.

Fantje pa so tudi zelo radi nagajali sestram. Najbolj je bilo to takrat, ko je moj dedi ujel kačo, s katero je strašil svoje sestre. In največji fantovski užitek je bil, ko so sestre kričale in bežale. Dedi je potem dobil od svojih staršev prepoved lovljenja kač, vendar se je ni držal.

Fantje so znali marsikaj narediti sami. Sami so si znali narediti smuči, sani in druga igrala. Spominja se, kako so nekoč naredili leseno kolo. Sestavljeno je bilo iz pluga in lesenega vozička. Moj dedi je bil seveda najpogumnejši in se je prvi zapeljal z njim. Ko se je po hribu navzdol zapeljal precej hitro, je naletel na jabolka, ki so padla z drevesa. Kolo je zdrsnilo, voziček se je prevrnil, dedi pa je padel in se po jabolkah kotalil daleč navzdol. Ob padcu je dobil buško, kaj hujšega pa ni bilo.

Otroci se nikoli niso igrali s tujimi otroki. Med seboj so se igrali le bratje in sestre. Z drugimi so se družili samo v šoli, od koder pa se moj dedi najbolj spominja praznovanja dneva mladosti, ki je bil 25. maja. Otroci so se zelo veselili tega dne, saj so bili takrat lepo oblečeni, imeli so kapice in rutice. Takrat so nosili Titovo štafeto, si jo podajali drug drugemu in tekli z njo do Šoštanja. Bili so zelo ponosni, da so jo lahko držali v rokah.

Časa za praznovanje rojstnih dni ni bilo. Otroci so se poleti igrali slepe miši, lovili so se po senu na skednju, najbolj pogosto pa so se igrali igro nemci in partizani. Pri tem so se kepali z zemljo. Pozimi so se sankali in smučali. Doma so si naredili smuči in sani. Smuči so naredili tako, da so iz debla drevesa izrezali dve deski, ju kuhali v loncu vode tako dolgo, da so ju lahko na eni strani ukrivili. Zelo lepo pa je

bilo tudi ob večerih, ko so odrasli sedeli za mizo in se pogovarjali, otroci pa so se igrali na topli krušni peči.

Moja babica pa se najbolj spominja svoje mladosti iz časov, ko je hodila v šolo. Doma je bilo veliko dela in ni bilo časa za igro. Šola je bila od njihove kmetije oddaljena dve uri hoje, zato je bila dolga in potekala je po gozdu. V šolo je babica hodila skupaj s svojimi sestrami ter sosedovimi otroki. Te poti so ji najbolj ostale v spominu, saj so se takrat največ igrali. Nепrestano so se ustavljali in se skrivali. Domov so prišli komaj do večera. Najtežje je bilo pozimi, ko je bilo ogromno snega, toplih oblačil pa ni bilo. Dekleta takrat niso nosila hlač, zato so kar v krilih hodile po snegu, ki jim je segal do pasu. V šolo so hodili vsi otroci, tudi tisti, ki so bili še majhni. To pa zato, da starejši otroci niso hodili sami. Nekateri otroci si v šoli niti ust niso upali odpreti, ker niso bili navajeni tujih ljudi. Sicer pa so se otroci v šoli veliko pretepali in zafrkavali sošolce.

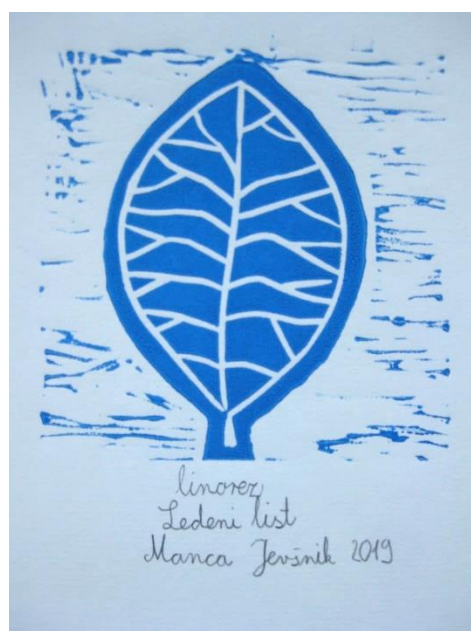
V šoli so bili nepozabni tudi izleti. Babica se najbolj spominja izleta z vlakom v Zagreb. Bilo ji je zelo lepo, a hudo je bilo potem, ko so morali sredi noči peš domov. Nepozaben pa je bil tudi izlet na odprtem tovornjaku, ko so se otroci tako odpeljali na ogled Tovarne usnja Šoštanj, kjer so za darilo dobili podplate za čevlje.

V šoli so praznovali tudi dedka Mraza, ki se je pripeljal na saneh iz doline. Šolarji so ga navdušeno pričakovali, saj jim je podaril bonbone, ki so tedaj pomenili najboljšo slaščico. Doma pa so praznovali božič in veliko noč. Za božič so postavili preproste jaslice, božično drevo pa so okrasili s papirnatimi okraski, doma pečenimi piškoti in slastnimi bonboni. Otroci so se najbolj veselili bonbonov. Za veliko noč pa so otroci težko čakali pisanke, ko so od svojih botrov prejeli darila. Dobili so šarkelj, bonbone, pomarančo, jabolko, jajčko, kolač in tudi nekaj denarja.

Veliko je razlik med preživljanjem otroštva nekoč in danes. A ta nekoč ni tako daleč nazaj. Ravno zato je starejšim ljudem tako težko razumeti sodoben svet, saj je bilo v njihovem otroštvu marsikaj čisto drugače.

Ja, časi so se res spremenili ...

Dominika Rak 9. b

Manca Jevšnik, 7. c

Zgodba pradedka

Ko je bil moj pradedek mlad, so bili popolnoma drugi časi. Niso poznali računalnikov, televizije, radia. Že ko so bili otroci še čisto majhni, so morali pomagati doma brez izgovorov. V šolo so hodili peš in to kar eno uro v vseh vremenskih razmerah.

V šoli so veljala drugačna pravila kot danes. Če so bili otroci poredni, jih je lahko učitelj udaril s palico, jim vrgel ključe, morali so klečati na koruzi ipd.

Pri mojem pradedku so doma imeli kmetijo, zato so po šoli otroci šli delat, namesto da bi se učili. Moj pradedek je imel svojega konja, s katerim je raznašal les po kraju in okolici. Ko je imel vsaj malo časa, je igral šah, zato je še zdaj zelo dober igralec, saj igra to igro že 80 let.

Pradedek pa ni živel samo v času, ko so v šolo hodili peš, ampak je živel tudi v času 2. sv. vojne. Povedal mi je eno zgodbo iz teh časov.

Bilo je leto 1940, ko so Hitlerjevi vojaki prišli s kombijem k pradedku domov. Rekli so domačim, naj gredo v kombi, saj so jih hoteli odpeljati v taborišče. Ampak moj pradedek je k sreči imel Hitlerjevo značko. Vojaki so mislili, da so kot družina na njihovi strani, zato so jih pustili pri miru. Ta spomin še močno živi v srcu mojega pradedka.

Tilen Verbič Kovačič, 8. c

Zdravkica Angelova, 7. b

Urška Treven, 7. a

Mladost v mojem kraju ... pred davnimi časi

Otroštvo je nekaj najlepšega in brezskrbnega. To se zavemo šele, ko smo odrasli. Tako mi je začela pripovedovati moja babica, ko sem jo vprašal, kako je ona preživljala obdobje otroštva.

Takrat še niso poznali telefonov in računalnikov in tudi televizije niso imeli v vsakem domu. Veliko so morali pomagati pri domačih opravilih, na primer pri ličkanju koruze, pomagali so pri živini in na njivi. Ko pa so imeli prosti čas, so ga res izkoristili, koliko se je le dalo. Veliko so se igrali na senikih, na travnikih in v gozdu. Otroci so si naredili sami igrače iz lesa, žoge iz cunj pa tudi punčke. Učiti se jim za razliko od nas ni bilo treba veliko. Ravno zaradi dela, ki so ga morali opravljati. Jaz bi zaradi tega z veseljem danes zamenjal za včasih.

Ko pa sem vprašal mojega dedka, kako je on preživljal prosti čas v otroštvu, je bila zgodba malce drugačna. Za razliko od deklic so bili dečki bolj živahni in nagajivi. Velikokrat so ušpičili kakšno lumparijo. Nekega dne je dedi v šoli dobil enko. Moral jo je odnesti domov in jo dati podpisati svojim staršem. Ker se je bal, je to storil kar sam. Naslednji dan je učiteljica to preverila; dedi je z veseljem pokazal, da ima podpis. Veselje pa ni trajalo dolgo, saj mu je učiteljica rekla, naj prebere, kar piše. Ne boste verjeli – napisal je mama.

Doma je bil potem seveda kaznovan kar za dve stvari: za enko in podpis. Včasih so otroke za takšne stvari topli. Danes tega ni. Nam pa vzamejo telefon in prepovejo gledati televizijo.

Po pripovedovanju starih staršev jim kar malo zavidam predvsem manj učenja in več prostega časa, iger in lumparij.

Žiga Zajc, 8. b

Nika Milavec, 5. b

Mladost v mojem kraju ... pred davnimi časi

Včeraj bi morala prebrati knjigo, a sem bila raje na telefonu. Babica je to videla in mi je rekla: »Veš, včasih pa nismo imeli telefonov in smo si znali sami ustvariti razne igre. In ubogali smo starše.« Predlagala mi je, naj preberem knjigo in jo poiščem, da mi pove kakšno zanimivo zgodbo iz svojega otroštva. Knjigo sem prebrala, potem pa šla kar spat, saj je bilo že pozno.

Zjutraj pa sem res poiskala babico, saj me je zanimalo, kaj je ona počela, ko je bila mlajša. Bila je navdušena, skuhala mi je čaj, me posedla in pričela s pripovedovanjem:

»Neke zime je ponoči zapadlo veliko snega. Moj oče je prejšnji dan sam naredil smuči iz lesa, jih upognil v vroči vodi, zvrtil dve luknji in napeljal vrvi. Naslednji dan sva z bratom te smuči ukradla in se šla spuščat po strmini. Šlo je prvič in drugič, tretjič pa se brat spustil in hudo padel. Ko sem prišla k njemu, se je držal za gleženj, ki je kar kipel pod njegovimi prsti. Zabava se je hitro spremenila v nočno moro. Vedela sva, da bova v velikih težavah zaradi kraje smuči. Kazen bi bila huda, če bi starša to izvedela. Smučke sva zato pospravila nazaj v lopo in se skrila na peč. Brat je bil objokan, noga ga je zelo bolela, vendar je bil pogumen. Na krušni peči sva se igrala mlin s fižolčki in seveda sem zmago prepustila malemu bolniku, ki je kmalu pozabil na bolečino. Šepal je še teden ali dva, starša sta to seveda opazila, a sva rekla, da je le nerodno stopil. Nikoli nisva povedala, kaj se je v resnici zgodilo.«

Še marsikaj zanimivega se je dogajalo v otroštvu moje babice. Omenila mi je kar nekaj iger, s katerimi so si otroci krajšali dolge dneve: ristanc, zemljo krast in ali je kaj trden most. Veliko so se vrstniki tudi družili in pogovarjali.

Mislím, da so se otroci včasih bolj zabavali, toda danes brez elektrike ni življenja. A včasih je lepo, da se mladi pogovarjamo s starejšimi pri obujanju spominov, ki so si jih ustvarili.

Tjaša Kotnik, 9. b

Aljina Velić, 9. b

Mladost v mojem kraju

Zanimalo me je, kako so mladi včasih živeli v mojem kraju. Ni bilo telefonov - kako so se pogovarjali in se dogovarjali? Ni bilo televizije - kaj so delali ob dolgih večerih?

Topolšica je od nekdaj zdraviliški kraj, z bolnico in zdraviliščem. Bolnica je bila namenjena zdravljenju tuberkuloze. Zdravljenje pacientov je trajalo več mesecev ali celo let. Veliko bolnikov se je sprehajalo po Topolšici kar v pižamah in bolniških haljah. Domačini in bolniki so se velikokrat tudi spoprijateljili. Ker so bili krajanje Topolšice dobrosrčni, so bolnikom želeli polepšati dolgočasne dneve v bolnici. To so naredili z različnimi dogodki ob praznikih ali drugih posebnih priložnostih.

Dogodek, ki so ga imeli radi tako krajanje kot bolniki, je bil pust. Pred pustnim časom so se zbrali sosedi, krajanje in začeli razmišljati o tem, v kakšne maske bi se našemili. Vedno so si izbrali neko temo in začeli pripravljati rekvizite, prikolice, sceno in maske. Vsak je prispeval, kar je lahko. Nekdo je znal šivati, drug zbijati oder ali table, tretji je lepo risal ... Pri pripravah so se zelo povezali in radi so se družili.

Leta 1981 so se odločili, da se našemijo v dve nogometni ekipi. Pet se jih je našemilo v ekipo Debeli in pet v ekipo Suhi. Seveda pa je tekma rabila sodnika. To je bil najmlajši fant. Krajanje so se zbrali pri takratnem gasilskem domu in v povorki odšli do bolnice. Običajno jih je spremljal tudi harmonikar. Ko so prispeli do bolnice, jih je tam čakalo veliko ljudi. Sloneli so na oknih, bili na balkonih in tudi pred bolnico. Udeleženci pavorke so pred stavbo pripravili kratek zabavni program. Tisto leto so priredili nogometno tekmo med debelimi in suhimi. Rezultat je bil 1:13 za suhe. Moja takrat devetletna mama je bila del pavorke. Igrala je za ekipo Debeli in zadela gol. Edini za njihovo ekipo. Vsi so se zelo zabavali. Uslužbenci bolnice so potem pripravili čaj, krofe, kuhano vino in druge pustne dobrote. Program se je tako zaključil s prijetnim druženjem.

Verjamem, da so bili v tistih časih ljudje bolj družabni in povezani med seboj. Bili so tudi kreativni in izvirni. Sama bi prav rada izkusila takšno dogodivščino. Popoldne ob televiziji ali s telefonom v roki bi z veseljem zamenjala za druženje s sosedi in sokrajanje.

Ela Ana Novak, 6. b

Utapljanje

Stari časi se od današnjih zelo razlikujejo. Nekoč so bila mesta manjša in prometa skoraj ni bilo. Starejši so mi povedali, da v sta bila v Velenju le dva avtomobila, drugi so hodili peš ali se vozili s kolesi. Mobilnih telefonov in računalnikov še niso poznali. So si pa bogatejši vaščani lahko privoščili televizor. Večina ljudi je imela radio, nekateri pa še tega ne. Telefoniral si lahko samo na pošti, kje so imeli po dva stacionarna telefona. Danes pa ima vsak posameznik svoj mobilni telefon.

Včasih so družine imele po šest ali sedem otrok; tako je bilo tudi pri moji babici. Pri hiši je bilo zaradi tega zato zelo živahno. Nekateri otroci se niso rodili v porodnišnici, ampak kar doma, kot moj dedek.

Otroci so cele dneve preživeli zunaj, v naravi. Najraje so se igrali v gozdu, kjer so si iz naravnih materialov izdelovali piščali, loke, frače in še veliko drugih igráč. Bolj spretni otroci so si izdelali tudi hišico na drevesu, od koder so opazovali različne gozdne živali. Zelo radi pa so se zadrževali tudi ob jezeru, kjer so lovili ribe. Poleti so se tam še kopali, pozimi pa drsali.

Nekoč starši niso bili tako v skrbeh za svoje otroke, kot je to danes. Pustili so jim več svobodne igre in gibanja, zato so se lahko tudi bolj oddaljili od doma. Takšen je bil tudi moj dedek, ki je zelo rad taval iz enega konca kraja na drugega. Medtem pa je veliko raziskoval. Nekega dne se je kot štiriletnik preveč približal jezeru in čofnil vanj. Ker ni znal plavati, se je začel utapljati in nad sabo je zagledal veliko belih mehurčkov. K sreči je pred sabo začutil lestev, ki je prihajala s pomola. Hitro se je povzpел po njej, da bi prišel do zraka. Prijatelji so ga nato potegnili na pomol in skupaj so tako rešili situacijo. Ta dogodek pa mu je za vedno ostal v spominu.

Življenje nekoč se ne zdi tako slabo, zato bi bilo zabavno in lepo, da bi nekaj tega »starega« življenja vnesli tudi v današnji tehnološki svet. To pa je odvisno od nas, mladih.

Gozdovi, reke, jezera, travniki in živali nas še vedno vabijo, čeprav jih ne slišimo. IZKORISTIMO TO! Ker v prihodnosti mogoče ne bo več PRILOŽNOSTI.

Polomija z motorjem

Včasih starši otrokom niso težili z mobilnimi telefoni ali računalniki, hoteli se le, da opravijo svoje delo.

Moja babi se spominja, da so morali delati na njivi, ko so prišli iz šole, spominja se tudi, kako se je učila na paši, ko je skrbela za krave in ovce. Pasla je skupaj s sosedi. Tam je delala tudi domačo nalogo. Kadar pa so imeli otroci čas, so si na cesto narisali ristanc, saj za igro ni bilo drugih igrač. Poleti so nabirali borovnice, sicer pa so imeli slabo hrano.

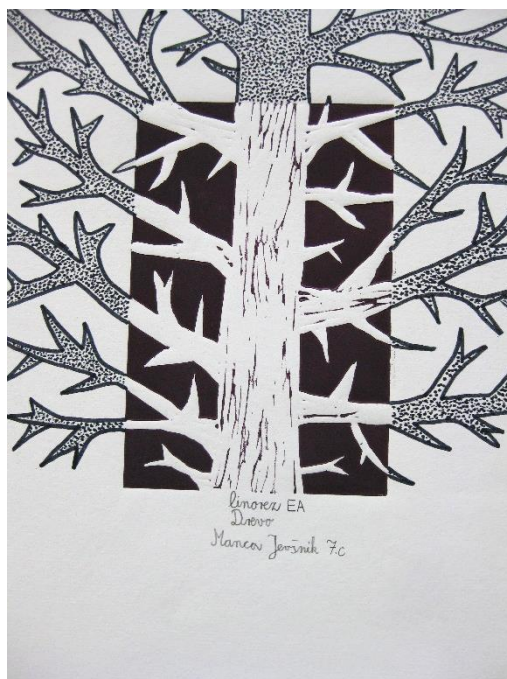
Babi mi je povedala tudi zgodbo, v kateri je sama imela 10 let. Nekega dne, ko je oče odšel v službo, mama pa delat na sosedovo njivo, sta se njena brata Andrej, ki je imel 8 let, in Srečko s šestimi leti in pol hotela peljati z motorjem. Babi jima ga je pomagala privleči iz garaže. Bila sta premajhna, zato ju je tudi dvignila na sedež. Nato pa ju je potiskala, da sta se lahko odpeljala. Gledala je za njima, kam bosta peljala. Kar naenkrat pa sta zavila na greben, poln kopriv in kamenja. Padla sta. Srečko je padel na Andreja in mu zlomil nogo. Moji babici sta zabičala, da če bo povedala mami, jo bosta natepla.

Tako je šla po mamo in ji povedala, da je Andreja brčnila krava. Mama je vsa zaskrbljena spraševala, kaj je bilo. Na koncu je Andreja odpeljala k zdravniku in dobil je »gips«.

Babica staršem nikoli ni razkrila, kaj se je takrat v resnici zgodilo. Kadar pa brata nista bila pridna, jima je zagrozila, da bo resnico povedala mami.

Meni se zdi, da so bili tisti časi težki.

Živa Fujs, 6. b

Manca Jevšnik, 7. c

Iz starih časov

Babico in atija sem vprašala, kakšno je bilo življenje včasih. Naštela sta mi veliko stvari.

V starih časih so namesto z električnimi napravam delali na roke. Njive so obdelovali z voli ali konji, danes pa z različnimi stroji. Življenje se je res zelo razlikovalo od današnjega.

Nekoč niso imeli toliko dobrin, kot jih imamo zdaj. Danes imamo mladi telefone, televizorje, računalnike, slušalke in še kaj, včasih pa tega sploh ni bilo. Otroci so se igrali na prostem s prijatelji in niso bili tako bogati, kot so danes nekateri.

Tudi šola je bila drugačna. Če so bili učenci poredni, jih je učitelj ali učiteljica natepla. V razredu so imeli oslovsko klop. To je bila klop le za enega. Tam so se iz njega lahko norčevali. Imeli so tudi koruzo, na kateri je učenec klečal, če ja kaj naredil narobe. Teste so pisali nenapovedano. Morali so se zelo učiti. Učitelji so poredne otroke tudi zaprli v nek prostor in so bili tako pripti. Včasih so celo pozabili nanje. Če si danes v šoli poreden, te le kregajo, te dajo sedeti drugam ali pa te pošljejo iz razreda. Podobno kot je bilo v šoli, je bilo tudi doma. Če je bil otrok nesramen ali pa je govoril kletvice, so starši uporabili šibo.

V starih časih so se otroci igrali skrivalnice, ravbarje in žandarje, igre v naravi, gnilo jajce, preskakovanje palice, lovili so se in se spomnili še drugih iger.

Tako se je dogajalo otrokom v starih časih v Lepi Njivi.

Veronika Port, 6. b

Mentorica izdelkov: Bric Sonja, prof.

Tija Kotnik, 7. c

Fazli Kryeziu, 7. c

DELA VARNICE PRVE POMOČI V 5. A RAZREDU

<p>12. decembra 2019 nas je obiskala gospa Andreja Gajšek iz zdravstvenega doma Velenje. Pokazala nam je veliko zanimivih stvari. Naučila nas je, kako povezati človeka, če mu teče kri ali kako pomagati človeku, če pade v nezavest. Zelo mi je bilo všeč, ko je uporabila defibrilator na lutki. Mislim, da je bila to dobra zamisel, da smo sami lahko poskusili pomagati na različne načine, ker kdo ve, kdaj bomo v resnici morali pomagati ljudem.</p> <p>Hana Rezoničnik, 5.a</p>	<p>Zjutraj nas je v razredu pričakala medicinska sestra Andreja Gajšek. Na mizi so bile rute, povoji in gaze. Naučila nas je, kako ravnati ob hujši poškodbi, krvavenju in kako pomagati nezavestni osebi. Oživljanje smo vadili na lutki dojenčka, v katerega smo morali nežno pihati in ga oživljati zelo rahlo. Oživljali smo tudi starejšega otroka in odraslo lutko z napravo defibrilator. Dobili smo veliko novega znanja, ki nam bo v življenju prišlo prav.</p> <p>Ula Ramšak, 5.a</p> 	<p>Pri učiteljici Andreji Gajšek smo se zelo veliko naučili o prvi pomoči. Učiteljica je bila zelo prijazna, kar mi je bilo zelo všeč. Povedala nam je, kako rano, npr. vreznino, oskrbimo. Lahko smo tudi poskusili, kako se človeka pravilno oživlja. To mi je bilo najbolj všeč, ker bom mogoče v prihodnosti nekemu rešil življenje. Poskusili smo tudi, kako uporabljamo defibrilator.</p> <p>Jan Goličnik, 5.a</p>
<p>Najbolj všeč mi je bilo, ko smo lahko preizkusili, kako oživljati človeka. Če bi se to res zgodilo, da vemo, kako ravnati. Zelo prijetna gospa Andreja Gajšek nas je poučila o vsem tem. Naučila nas je tudi, kako uporabljati AED. Veliko sem se naučila in menim, da mi bo to znanje v življenju zelo koristilo.</p> <p>Nika Navodnik, 5.a</p>	 <p>Najbolj mi je bilo všeč, da smo se učili, kako ponuditi pomoč tistim, ki so ranjeni, doživijo srčni infarkt, so v nezavesti. Uporabili smo napravo, ki se imenuje AED. Naprava ti svetuje, ali moraš narediti masažo srca, vodi te, kaj moraš narediti človeku, ki ne diha. Mislim, da je zelo zaželeno, da se česa takega naučiš. Kako pomagati ljudem rabi vsakdo v življenju.</p> <p>Jolanda Praprotnik Shandor, 5.a</p>	<p>Gospa Andreja nam je povedala o varnosti in kako lahko mi pomagamo ob različnih nesrečah. Naučila nas je povijati večje rane, kako oživljamo. Vedno nam je ponavljala, da najprej poskrbimo za svojo varnost. Jaz sem bila zelo zadovoljna in si želim, da bi bilo še več takšnih predavanj.</p> <p>Anja Turnšek, 5.a</p>

DELAVNICE PRVE POMOČI V 5. C RAZREDU

Tretjo in četrto uro je k nam prišla gospa Andreja Gajšek, medicinska sestra, ki nam je predavala o prvi pomoči, oživljanju človeka...

Najprej smo se pogovarjali o poškodbah in o tem, kako povijemo rano. Drug drugemu smo morali poviti poškodovano roko. Nato smo na lutkah izvajali oživljanje. Bilo je težko. Najlažje je bilo oživljati lutko dojenčka.

V teh dveh urah smo se naučili veliko koristnih stvari za življenje.

Livia Štakne, 9. c

Karin Napotnik, 9. c

Nina Nahtigal, 9. c

Petra Obšteter, 8. a

POUSTVARJANJE PO ZBIRKI HEKTOR V 5. RAZREDU

ZGODBA O COFIJU

Končno sem prišel na svet. “Cofi, kako si majhen in puhast. Čudovit si!” je reklo dekle. Cofi? Mi je tako ime? Mi je kar všeč, lepo zveni. Ozrem se naokoli in vidim še več ljudi. Moškega, žensko in dva otroka. Očitno je to moja družina!

NOVI DOM

Z mojo družino se imam lepo. Slišal sem, da dobimo obiske. Ojoj! Zvonec slišim in korake, očitno so obiski tukaj. Zagledam družino, ki se sprašuje, kje je Cofi. Vsi planejo k meni, me dvignejo k sebi ter poljubljajo in objemajo. Bratci in sestrice, ste videli kako sem popularen! Čakaj malo, sedaj me nesejo ven v avto. Kaj se dogaja? Strah me je. Zakaj moram oditi od svoje mamice?!

V novem domu mi je kar všeč. Še vedno pogrešam mamico in svojo družino. Spim pri Ajdi, tako je ime puncici, ki me je držala v avtu. Ponoči ne morem spati, ker me srbijo zobki, zato jo ves čas grizem. “Pa kaj je Cofi, ne moreš spati?” Močno me objame. To mi je všeč in počutim se varno. Vsako jutro, ko se prebudim, me v dnevni sobi pričaka Jošt. Z njim se najraje igram, ker je zabaven in prijazen.

PRVA TEŽAVA

Tako slabo se počutim! Trebušček me boli in večkrat sem bruhal. Moja nova družina je zelo zaskrbljena. Slišal sem, da me bodo odpeljali veterinarju. Nočem k veterinarju, ampak očitno bom moral iti, ker se ves čas slabo počutim. Kmalu pridem na vrsto, ampak veterinar ne pove dobrih novic. Čez noč bom moral ostati na opazovanju. Zelo sem žalosten. Ko se poslovimo, se vsi jočejo. Ponoči je v bolnici strašljivo. Dali so me v majhno kletko, kjer imam hrano, vodo in dekico. Drugi kužki in mucke se jočejo in kličejo svoje družine. Tudi jaz sem zelo žalosten, ampak sem tudi pogumen! Vem, da me bo moja družina kmalu prišla iskat. In res, naslednje jutro so prišli že navsezgodaj. Komaj sem čakal, da jih objamem. Veterinar je rekel, da lahko grem domov in jem samo dietno hrano. Bom že preživel, samo da grem domov. Moja družina se obnaša, kot da sem preživel vojno. Saj sem jo skoraj res! Bil sem zelo pogumen.

PRVA DOGODIVŠČINA

Sneg je! Ko sem se zjutraj prebudil in pogledal čez okno, sem ga zagledal! Na sprehodu sem zelo užival in korakal po zasneženi travi. Ko

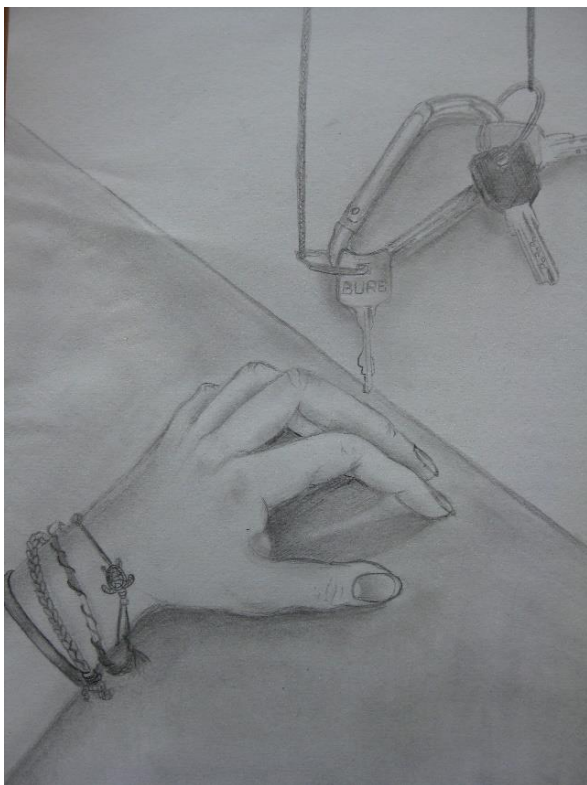
smo se vrnilo s sprehoda, pa smo zaslišali jokanje. Kot bi jokala majhna mucka. Ni mi bilo jasno, od kod prihaja, nato pa sem jo zagledal pod avtom. Z laježem sem povedal svoji družini, da naj pogledajo pod avto. Tudi oni so jo videli, ampak sem mucko tako prestrašil, da se je skrila v sprednji del avta. Poslali so me v hišo. V hiši sem bil še bolj nemiren, ker sem želel pomagati spraviti mucko ven. Po eni uri truda je moja družina končno prišla v hišo. Ni jim uspelo dobiti mucke. Bili so zelo žalostni. Začel sem praskati po vratih in cviliti, da bi pustili še meni poskusiti. In res, Jošt mi je odprl vrata, da sem lahko poletel k avtu. Čisto po tiho sem šel proti njej in ji rekel: "Mucka, ne boj se! Imam super družino, tudi tebi bi bili všeč. Le pridi ven, da jih spoznaš!". Mucka je preplašeno začela lesti izpod avta. Ko je prišla ven, se je skrila pod moj trebušček. Vsi so mi zaploskali. Vidite, pa sem spet junak!

ZAKLJUČEK

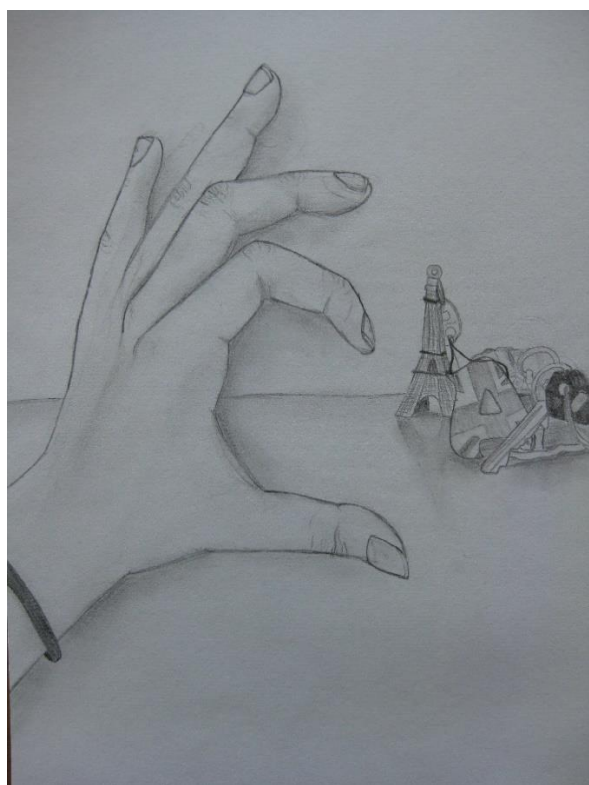
Zelo sem vesel, da živim z mojimi dragimi. Ajda je sedaj v Mariboru in je ne vidim veliko. Imam pa Jošta, s katerim se veliko igram in cartam. Imam ga zelo rad. Vsak dan sem na sprehodu in imam veliko pasjih prijateljev. Upam, da bom živel še mnogo let in da bo moje življenje popolno kot do sedaj.

Jošt Božičević, 5. a

28

Neja Andrejč, 9. a

Anja Kosi, 9. a

POUSTVARJANJE – NONSENSNE PESMI (TULIPAN VOZI KAMION – MILAN DEKLEVA)

Luka vozi kamion,
notri velik je balon.
A v balonu vse že spi,
tulipan ga zdaj zbudi.

Že zavira sem ter tja,
tulipane vrže vse na tla.

Mimo pride policija,
in reče: »O , mamamija,
kakšna polomija!«

Zdaj pokličejo še vrtnarja,
ki nima nič denarja,
ko prodal bo tulipane,
imel bo za en kamion prehrane.

Luka Sevčnikar, 5. d

Hiša je zrastle iz tal,
dimnik je skočil s strehe,
opeke pa skočile iz dimnika,
harmonika je izgubila meh,
in nasmeh je izgubil zobe.

Vedno v isto obleko je oblečena smreka,
reka pa ne pusti, da drugi bi videli njene oči.
In Luna ponoči Sonce uči,
kako lahko Sonce lažje zaspi.

Nuša Medved, 5. d

Roža diši
se v soncu smeji,
ura je deset,
vesoljcev je pet.

Drevo je zbledelo
pri nas je veselo,
muca se skrila,
mamica je milo kupila.

Hiša je črna,
sosedu je urna,
vodnjak zastarel,
jaz sem pa pel.

Katja Bernjak, 5. d

Alge vozijo kamion,
hišo zida slon,
masten je bonbon
jaz sem avion.

Ta kitica leti,
ker zunaj snega ni,
morje je rdeče,
on se k mizi vleče.

Lan Božič, 5. d

Sir poje miško,
jajce je zneslo piško.
To je bilo veselje,
zajec je skuhal zelje.

Posoda je pomila mamo,
doma smo imeli pravo dramo.

Matic Konovšek, 5. d

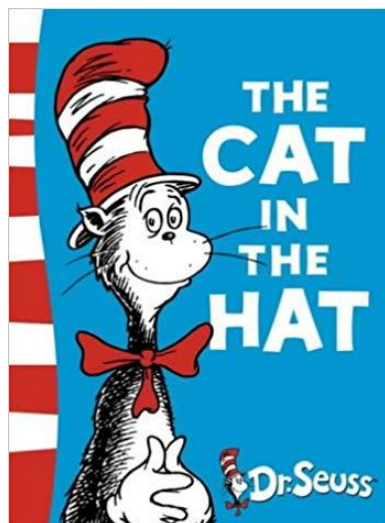
TEHNIČNI KROŽEK

Učenci 4. in 5. razreda, ki obiskujejo tehnični krožek, so izdelali lesene smrečice z zabojčkom spredaj, v katerega lahko shranijo sladkarije, darilca ali drugo okrasje.

Mentorici tehničnega krožka Darinka Kurnik in Jožica Dobnik

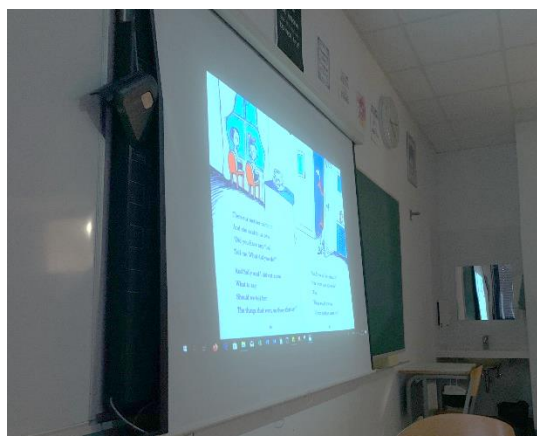

English book and movie night

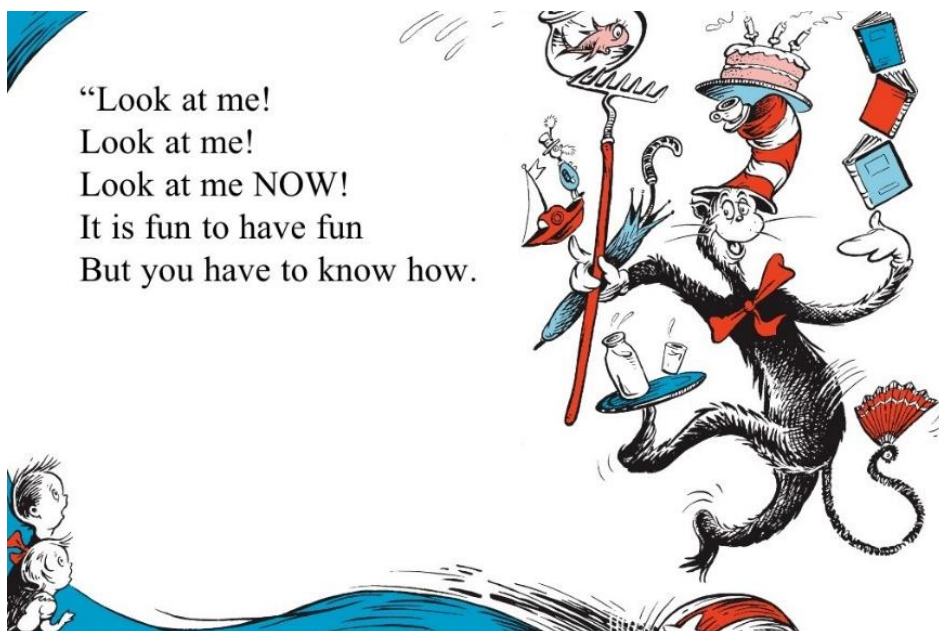
Torek popoldan smo čas namenili angleški literaturi. Skupina petošolcev se je zbrala in skupaj smo prebrali knjigo **The Cat in the Hat**. Sledilo je poustvarjanje. Po učnih listih pa so se zelo prilegle kokice in ogled istoimenskega filma za primerjavo s knjižno predlogo.

branje:

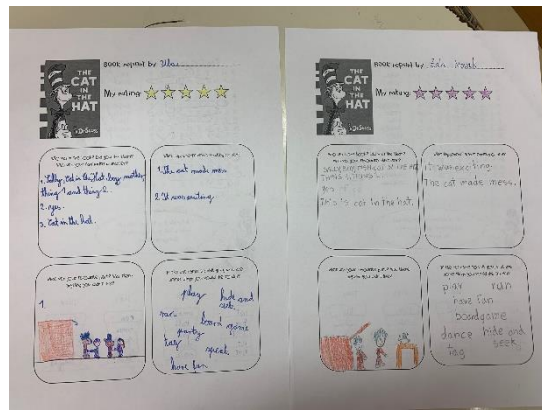
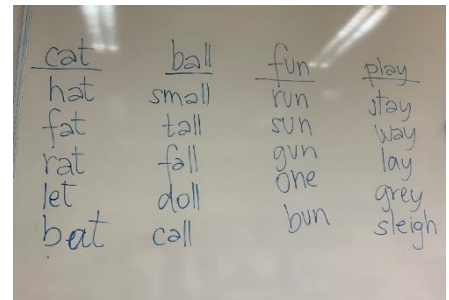

31

“Look at me!
Look at me!
Look at me NOW!
It is fun to have fun
But you have to know how.

poustvarjanje:

ogled filma:

ANGLEŠČINA IN NEMŠČINA

A FOREST ADVENTURE

One day last autumn I was walking in the forest. I was looking for mushrooms and chestnuts. I was alone. It was around 2 o'clock in the afternoon. There were a lot of branches on the ground. Suddenly I stepped on a branch but I couldn't feel the ground and I fell in a cave.

I was scared. The cave was around 5 meters deep and I couldn't get out. Luckily, there weren't any animals in it. But there were no ropes and thick branches either. I was shouting for help, but there were no people around. I was still holding the small basket, but my phone wasn't in it. I was looking all over the cave, but I only found my knife and a few mushrooms. After an hour I was totally hopeless. I sat in the cave and cried. Then I heard tiny steps near the cave and suddenly a small rabbit fell in the cave beside me and so did my phone. Unfortunately there wasn't a signal, so I couldn't call anybody. The rabbit wasn't dangerous, so I held it in my arms and caressed it. I thought that I would spend the night in the cave because it was getting dark.

It was nearly 7 o'clock in the evening when I saw a hunter at the edge of the cave. He was checking if there were any animals in the cave because it was a trap for them and then he saw me. He was very weird and he had a long beard. He helped me climb out of the cave with a small ladder. I was shaking and I was terrified. Then I woke up and found out that everything was just a dream.

33

Ula Švarc Klanfer, 8th a

Kaja Makari Nahtigal, 9. a

The holy war

The first king of kings

Gather around and I'll tell you the tale that is not for everyone, but if you think that you can take it then you are more than welcome.

34

Our story begins at the well which was a part of a farm house. A young man named Logan was chopping wood when he heard his mother's voice: "Logan, sweetheart, could you take the dog for a walk?" "Yes mother, let me just finish chopping wood." said Logan. When he finished he put the dog on a leash and just before he went for a walk his mother said to him "Remember, don't go beyond the edge of the forest!" She told him that, because she and Logan knew that beyond the edge of the forest was a holy knight camp and if they spotted Logan there, they will recruit him for as soldier that will fight in wars for them.

As Logan walked the dog, he came across a holy knight and a lady. He stepped aside and heard their conversation. "Come now lady Merlin, we must leave immediately, our holy camp was raided by ten elite warriors known as Ten Commandants." said the holy knight. Lady Merlin turned around and she spotted Logan standing beside the road. She asked him "Who are you and what are you doing here?"

Logan introduced himself to lady Merlin. "My name is Logan and I was just walking my dog when I saw you and a holy knight approaching, so I stepped aside. I didn't want to cause any trouble."

"Trouble? Trouble? Do you even know, boy, that you are speaking with King Belianuen's daughter lady Merlin" screamed the holy knight. "We already lost 9999 holy knights out of 10000 protecting Lady Merlin and you are bothering us now, boy!" said the holy knight.

At that moment they heard a loud scream coming from the Logan farm house. »I must go, that's my mother, she must be worried sick and she is looking for me, I'm usually at home this late in the evening " Lady Merlin said to Logan " Wait! You live around here?". "Yes, I and my mother live in a farm house on the other side of the forest."

"We have to get to her before Ten Commandants do. If we fail she will die." said Lady Merlin. "This was a scream of a dying woman milady, Ten Commandants are already there. We must leave this place right away and get you to a safe place, milady" responded the holy knight. When lady Merlin said "Ok, go on, bring me safe to my father's castle! Logan you need to run, it is perhaps too late for your mother but you can still save yourself! Run, Logan, run!"

Logan turned around towards his farmhouse and started running to save his mother. When he came to the farmhouse he only found ashes and dust. He was too late. That day he promised himself that one day he will become a holy knight and then he will get revenge for his mother.

5. YEARS LATER

35

Logan had become one of the best holy knight's apprentices. He was almost ready to become a holy knight himself. However, there was a last task he had to do before he became a holy knight.

He had to save a Mage who was capable of making magical weapons for everyone. This Mage was captured in a dungeon that was very well protected.

His master warned him "Tomorrow's mission is extremely important for us all. Our fate is in your hands!". "Yes master, I know I will do as you taught me all these years and I will not fail you. I promise." responded Logan.

"You must sneak into the dungeon and you must save the Mage. Don't come back without him. You have a map of how to get to the dungeon and a blueprint of the dungeon so use it. Do you have everything else what you need, food, water, weapons...?" his master asked him. "If you have everything then get some sleep because tomorrow you are going on a quest."

Logan was well prepared and he obeyed his master and had a good night's sleep before his quest began.

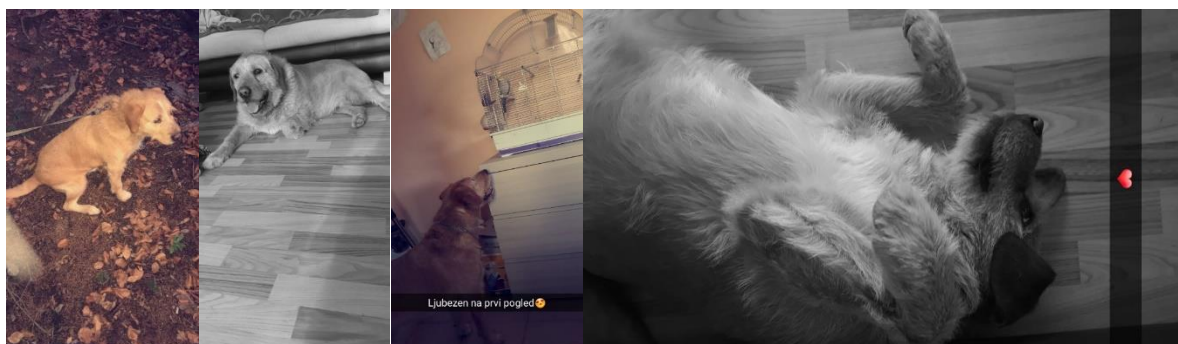
End of part one.

HUND

Ich habe einen Hund. Er heißt Lord. Er ist mittelgroß und hat hellbraunes Fell. Er frisst Knochen und Fleisch. Er mag auch Schokolade. Er mag kein Hundefutter aus der Dose. Er ist neun Jahre alt. Er ist mein vierbeiniger Freund. Ich liebe ihn sehr und ich kann mir das Leben ohne meinen Hund nicht vorstellen. Er ist sehr freundlich. Er mag Kinder und er will immer mit ihnen spielen. Wenn er froh ist, springt er hoch und will spielen. Manchmal nervt es mich, weil er so laut bellt. Aber man muss ihn einfach lieben. Er ist mein bester Hund. Er ist 50 cm groß und 36 kg schwer. Er schläft draußen in der Hundehütte neben unserem Haus. Wenn es draußen zu heiß ist, schläft er im Haus. Wenn wir ans Meer gehen, bleibt er bei meiner Oma, die ihn auch lieb hat.

Rebeka Koradej, 8. c

36

MEINE HÜNDIN

Ich habe eine Hündin. Sie heißt Pika. Sie ist 10 Jahre alt. Sie ist schwarz. Ihr Fell ist lang und weich. Sie hat braune Augen. Am Bauch, an den Pfoten und an der Schnauze ist sie grau. Sie schläft gern und sehr gerne läuft sie hinter dem Mottorad. Sie mag Süßigkeiten und Trockenfutter für Hunde. Sie ist lustig und manchmal auch spielerisch. Sie ist eifersüchtig auf den Hund von meiner Cousine. Wenn sie im Auto fährt, genießt sie sehr, wenn ich das Fenster öffne. Sie schläft im Zimmer unten. Da hat sie ihr eigenes Bett. Wenn sie traurig ist, kommt sie zu mir und ich steichele sie.

Tjaša Goršek, 8. c

EULE

Mein Lieblingstier ist Eule. Sie ist ein kleines Tier. Sie hat einen Schnabel und Flügel. Ihr Körper ist meistens weiß und braun und ein bisschen schwarz. Sie lebt im Wald, auf einem Baum. Eulen fressen Mäuse, kleine Waldtiere, Nüsse und Haselnüsse.

Eulen sind nachtaktive Tiere. Sie sind ruhig, freundlich und liebenswert. Man sagt auch, dass Eulen sehr klug sind.

Ich möchte gern eine Eule haben.

Ajda Stropnik, 8. a

ZEKO

37

Ich habe ein Kaninchen. Es ist zwei Jahre alt. Es ist klein. Sein Fell ist hellbraun, lang und flaumig. Es ist freundlich. Es spielt und springt gern. Es mag Karotten, Gras, Pflanzen, Blumen und Süßigkeiten. Es geht sehr gern von zu Hause weg. Deswegen muss ich sehr aufpassen, wenn es draußen ist. Besonders im Sommer, weil es viel Zeit draußen verbringt. Im Winter ist es aber meistens im Haus. Alle mögen mein Kaninchen.

Ula Švarc Klanfer, 8. a

Veronika Port, 6. b

Medea Štakne, 6. d

Nika Ogrin, 6. a

Šolsko glasilo osnovne šole Karla Destovnika-Kajuha Šoštanj

šolsko leto 2019 / 2020

letnik 5, številka 1

Prispevke za glasilo so zbrali učenci in učitelji OŠ Karla
Destovnika-Kajuha Šoštanj

Oblikovanje in mentorstvo: Ana Velički, prof.

Naslovnica: Nina Nahtigal, 9. a

Šoštanj, februar 2020